

De menjetek el (...) Galileába; ott meglátjátok¹ őt, amint megmondotta nektek!²

Ige: „Aztán ismét elhagyta Tírusz vidékét, és Szidónon át a Galileai-tengerhez, a Tízváros³ vidékére ment. És odavittek hozzá egy nehéz beszédű süketet, és kérték, hogy tegye rá a kezét. Erre félrevonta őt, külön a tömegtől, fülébe dugta az ujját, majd ujjára köpve megérintette annak nyelvét. Azután az égre tekintve fohászzkodott, és azt mondta neki: „Effata!”, azaz: „Nyílj meg!” És azonnal megnyílt a füle, megoldódott nyelvének köteléke, és értelmesen beszélt. Akkor Jézus megparancsolta nekik, hogy senkinek se mondják el, de minél inkább tiltotta, annál inkább híresztelték. Szerfölött álmélkodtak, és ezt mondták: Mindent jól cselekedett, a süketeket is hallóvá teszi, és a némákat is beszélővé.” Márk 7: 31 – 37.

Bibliaolvasás: János 9: 1 – 11.

Az Ige évében testvéreim hallhatóvá, láthatóvá, megfoghatóvá, érezhetővé, ízlelhetővé és elmondhatóvá kellene lennie az Úr Igéjének, de az Ige évében minden a megsüketülésig hallható, a megvakulásig látható és a megnémulásig mondható kivéve az Úr beszédét, amint írva van:

Íme az én szolgám, akit gyámolítok, az én választottam, akit szívem kedvel, lelkemet adtam ő belé, törvényt beszél a népeknek. Nem kiált és nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán. Megrepedt nádat nem tör el, a pislogó gyertyabelet nem oltja ki, a törvényt igazán jelenti meg. Nem pislog és meg nem reped, míg a földön törvényt tanít, és a szigetek várnak tanítására. Ézs 42: 1 – 3.

A megvakításig történnek a világ eseményei, úgy cikáznak, mint a horizontot megvilágító villámok a hatalmas viharban, csak az Úr dolgai, az ő hatalmas és csodálatos tettei maradnak láthatatlanok vagy hallhatatlanok az egyetlen világméretűvé dagadt égzendülés fülsiketítő zajában. Mindez mégsem jelenti azt, hogy az Isten Igéjét bárhogyan meglehetne fékezni, bilincse lehetne verni. 2Tim 2: 9. Ő mindig utat tör magának és szabad azt tennie, amit akar, csupán az a kérdés, hogy vele akarunk e tartani vagy ellene szegülünk?

A legnagyobb baj tehát mégsem az, hogy a világban történik a megvakítás, megsüketítés és megnémítás, a tragikusabb az, hogy talál a Sátán egy szövetségest bennünk, aki megkérdőjelezi az Isten Igéjét, a Sátánnal együtt visszhangozza a „csakugyan?” (1Móz 3:1) kételyét. Ez a szövetséges az ó-ember, aki szereti és akarja ezt az önvakítást és önsüketítést, elveti tehát a tagadás és a kétely hazugságkonkolyát és nevelgeti, úgy ahogyan erről Ézsaiás is prófétált, vagy ahogyan Pál apostol prófétált a fülsiklandozó nagy elszakadásról és tévelygésről. Íme:

„Ámuljatok⁴ és bámuljatok⁵, vakítsátok⁶ magatokat és megvakultok!” Ézs 29: 9.

„Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert vizket a fülük; És az igazságtól elfordítják az ő fülüket (...).” 2Tim 4: 3 – 4.

Minden beszéd tehát hatalmas hömpölygő cunamiként ömlik reánk, egyedül csak az Úr Igéje marad néma és hangtalan. Testvérem, ha most arra gondoltál, hogy épp ilyen volt annak a galileai süketnémának és annak a jeruzsálemi születése óta világtalannak az állapota, akkor csak egy apró kis részben mondasz igazat, mert a valóság az, hogy a te állapotod és az én állapotom ez a bilincsbe vert és vaszárral bezárt süket-némaság és született világtalanság.

Magam is sokszor csak néma ebként⁷ tátogok, mert ha az Úr nem teszi hallhatóvá⁸ és láthatóvá az ő Igéjét, akkor én ezt hétről hétre és napról napra úgy élem meg, mint a saját hangját nem halló süket-néma a maga némaságát, a vak pedig a világtalanságát. Ott van a kényszer, hogy elmondjam, tovább adjam az Igét, de az Ige néma marad, hangtalanságba zárva, mintha vákuumba kiáltott hang volna a Szó, aminek nincs közege, amiben terjedhetne. Ilyen a mi

világunk, ez a mai korszak, minden mást közvetít, kivéve az evangéliumot, az Isten beszédét. Ismeri-e valaki közületek ezt a fájdalmas terhet? Vajon reánk terhelhette az Úr ezt a fájdalmát? Rajtunk van-e az evangélium szolgálatának terhe? Szenvedünk-e a prófétaság terhe alatt? 1 Tim 4: 3 – 5.

Az Úr bizony szól és láthatóan cselekszik is, de mi a magunk világtalanságában nem látjuk, és a magunk süket-némaságának zárja alatt, semmit sem hallunk, nem értünk és nem adunk tovább, nem mondunk tovább, mintha belénk fagyna az evangélium és a meghallott Ige.

Ebben a templomban, erről a szószékről minden úrnapján elhangzik, hogy mennyei Atyánk szól hozzánk és keresi a mi szívünket. Miért nem találja meg szívüket a nekünk szóló Ige, lepatton, mint kavics a szikláról? Mert be vagyunk zárva a süket-némaság sötét hangszigetelt cellájába, mint a vallatásra előkínzott rab.

Még jó, hogy tiltakozunk eme anamnézis ellen, hisz visszataszító ez a porba esett süketnémaságunk vagy vakságunk diagnózisa. Ezt, mondjuk, hogy én „látok”, „hallok” és „értek!” Testvérem, amikor ugyanígy tiltakoztak a farizeusok tudjátok, mit válaszolt nekik az Úr? Íme ezt mondta:

- „Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök; ámde azt mondjátok, hogy látunk: azért a ti bűnötök megmarad!” Ján 9: 41.

A történet szerint nem minden süket-néma gyógyult meg, amikor az Isten Fia Messiás Jézus emberi testben járt közöttünk. De ott Gallileában, ahol láthatóvá, hallhatóvá és elmondhatóvá vagy érzhetővé lett az Ige, az ember Fia dicsősége, ott volt egy olyan süketnéma sorstársunk, aki már nem bírta tovább, vagy akit már nem bírtak tovább azok, akik mellette voltak, már nem bírták az átkozott süketnéma állapotot, ezért elvitték őt Jézushoz. Vitték, mert magától nem talált volna oda az Úrhoz!

Az írás szerint hatalmas tömeggel sodródtak oda Jézushoz, hozzá megérkezve azt olvassuk, hogy az Úr megragadta és magával vitte, ki a sokaság tömegvonzásából, távol a morajló hangzavartól, el az állandó tolongásból, a vége-hosszat nem érő ide-oda lökdösődésből.

Miért nem halljuk hát a velünk beszélő mennyei Atyát, miért nem látjuk mindenható Urunk tetteit? Azért testvérem, mert akkor is torkig vagyunk a tolongó hangzavarban, amikor eljövünk a templomban és leülünk meghallgatni az Igét. Szól az Ige, de jobban szól, csapkodva zakatol bennünk a másik gondolat, hangosabb a másik beszéd.

Mondjátok meg nekem, hogy az Édenben milyen zaj volt, hogy Éva és az ő férje nem hallották az Isten beszédét? Mi az, ami annyira bezavarta a hallásukat és az értésüket, amikor azt mondta nekik az Úr, hogy ne egyél annak a fának a gyümölcséből mert meghalsz? Miért nem volt többé érthető Istennek ez az Igéje és igazsága? Hol volt hát Ádámnak a hallása, mi lett vele már ott az Éden kertjében? Talán nem mondta azt az Isten, hogy engem hallgass és élsz, nem mondja szüntelenül, megszűnt mondani, vagy érvénytelenítette Isten az összes elmondott és kimondott Igéjét, visszahívta volna az éltet adó Igét? Jézus erről így szól:

Mert bizony mondom nektek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik, amíg minden be nem teljesedik. Valaki azért csak egyet is megront-e legkisebb parancsolatok közül és úgy tanítja az embereket, a mennyeknek országában a legkisebb léssen; valaki pedig cselekszi és úgy tanít, az a mennyeknek országában nagy léssen.

Mert mondom nektek, hogy ha a ti igazságotok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképpen sem mehettek be a mennyeknek országába. Máté 5:18 – 20.

Az életet adó Ige érvénye nem szűnt meg, mert a világ végéig visszavonhatatlan, tehát most is érvényben van, de akkor miért nem hallható, kérdezzük? Spurgeon a prédikátorok király erre ezt válaszolta:

„Az ellenség nem gyilkolásra, lopásra vagy hazugságra csábította Ádámot és Évát, hanem csak arra készítette őket, hogy megkérdőjelezzék Isten Igéjét, e taktikája pedig nem változott.”⁹

E válasz kiegészül azzal, hogy van egy másik beszéd, amit már maga Ádám és Éva is jobban hallott, mint az örök élet beszédét, a tagadás, a megcsalás és a hazugság beszéde ez. Meg is van írva, hogy az jobban tetszett, kedves volt a szemnek, kívánatos volt a tudás hatalma miatt, (1Móz 3: 6) és csábítóbb volt a világgal való kérdéses nagy lehetősége miatt.¹⁰ Az ősi kígyó Igét meghazudtoló beszéde kezdettől jobban hallható beszéd, mert a hazugság atyjának beszéde most is jobban csiklandozza a fület. Pál így szól erről Timóteusnak:

- „Hirdesd az igét, állj elő vele alkalmas, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással! Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert vizsket a fülük; És az igazságtól elfordítják az ő fülüket, de a mesékhez oda fordulnak. De te józan légy mindenekben, szenvedj¹¹, az evangélista munkáját cselekedd, szolgálatodat teljesen betöltsd!” 2Tim 4: 2 – 5.

Nyilvánvaló, hogy napjainkban a hazugság atyja és az Igét megtagadó hazugság-beszéde a globális nagy zajban és bábeli hangzavarban nyilvánul meg, mintha a világ maga egyebet sem tenne csak azt, hogy a megütközés határára vigye a kaotikus hangzavart. Mi ez a világméretű gerjesztett káosz? Isten paruzia-cselekvése¹² és annak sátáni torzítása! Pál megfogalmazásában ez a törvénytíprás bűne, amely által milliárnyi üzenet csapódik belénk, mint a Naptól jövő káros sugárzás, mert valami történt az ózon védőrétegével és a Föld mágneses terével, az oltalmazó törvénnyel, ami már nem biztosítanak elég védelmet. Olyanok vagyunk, mint a kikötözött rabszolga, akit ostorral, vagy korbáccsal vernek, mert megbotlott és elesett a tojásokkal. Egyik suhintást követi a másik. Mi az, amit a megvert ebben az állapotban fel tud fogni? Harag, bosszú, elvágyódás a halálba vagy valami értelem feletti kitartás a szeretett családjáért? Pál apostol erre a kérdésre ezt a felelet adja:

Működik ugyan már a törvénszegés titkos [bűne]: csak hogy annak, aki [azt] még most visszatartja, félre kell az útból tolatnia. És akkor fog megjelenni a törvénytaposó, akit megemészt az Úr az ő szájának leheletével, és megsemmisít az ő megjelenésének feltűnésével;

Akinek eljövetele a Sátán ereje által van, a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival, és a gonoszságnak minden csalárdságával azok között, akik elvesznek; mivel hogy nem fogadták be az igazságnak szeretetét az ő üdvösségükre. És azért bocsátja rájuk Isten a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak; Hogy kárhoztattassanak mindazok, akik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörködtek az igazságtalanságban. 2Thess 2: 7 – 12.

Nos testvéreim, valahogy ahhoz a büntetés alatt álló rabszolgához hasonlóan vagyunk odabilincselve a világ zajongó tömegéhez és sodródunk a világméretű zajáradattal. E sátáni áradatban egyedül az Isten Fia Messiás Jézus nem sodródik, a köszikla és az Ige, mert az Ige igazság! Ő ragad meg és emel ki a hangzavarok világából, de ettől az elragadtatástól még senki nem lesz látóvá, hallóvá és feloldott ajkú beszélővé, csak Jézus mellett áll és nem sodródik. Ebben a nem sodródó, Jézushoz elragadott állapotunkban e világi értelemmel vizsgálódva olyan cselekedeteket tapasztalunk az Úr részéről, aminek semmi értelmét nem látjuk. Jézus nem első és nem is utolsó alkalommal cselekedett számunkra teljesen értelmetlenül. Ott van például az a jeruzsálemi ember, aki vakon született, aki a Siloám tavánál kapott Istentől látást, s még hozzá milyen csodálatos világot. A tanítványok vitték oda Jézushoz ő pedig a saját nyálából és föld porából sarat készített és jól bevakolta vele a vak világtalan szemét. Miért, hiszen amúgy sem

látott, miért kellett még letapasztania is? Miért falazta be a világtalan nem látó szemét? Ugyanazért testvérem, amiért újjával bedugta a süket fülét!

Gyermekként sokat játszódtam. Egyik játék az volt, amikor a zajban be és ki takartam a fülem, érdekes hangjátéknak véltem. Minél szorosabban dugtam el az újjammal a hallójáratot, annál kevesebb hangot érzékelttem, de nem a csöndet, mert ahhoz több kell, mint a saját ujjam. A csönd természete lelki és mennyei, vagyis nem e világból való, éppen ezért a csönd nem azonos a hangok hiányával. A csönd a menny nyugalma, az Isten békéje, amellyel Krisztus Jézusban békélt meg. Ugyanakkor a csönd a mennyi világ örökkévaló, elmondhatatlan, halk¹³ és szelíd¹⁴ himnusza is, az örök élet dallama, az az öröm, amelyet „szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, amiket Isten készített az őt szeretőknak. A csend a boldog Isten¹⁵ boldogsága!

Tehát „amikor erőnek erejével el akarjuk csendesíteni magunkat, akkor gondolataink annál erősebben fenn akarják tartani a megszokott belső zajt. Ha mintegy "megerősokoljuk" gondolatainkat, akkor az olyan, mintha ledugóznánk egy felrobbanni kész üveget. Isten csendjét nem lehet erőszakosan megragadni. Nem lehet birtokolni Őt, Isten szabadon (...)”¹⁶ nyilatkoztatja ki önmagát és így a maga természete szerinti lelki (πνευματικός, ή, όν (pneumatikosz, é, on) szellemi) és mennyei¹⁷ csendet is.

„Nekünk azonban az Isten kijelentette az ő Lelke által: mert a Lélek mindeneket vizsgál, még az Istennek mélységeit is. Mert kicsoda tudja az emberek közül az ember dolgait, hanemha az embernek lelke, amely ő benne van? Azonképpen az Isten dolgait sem ismeri senki, hanemha az Istennek Lelke. Mi pedig nem e világnak lelkét vettük, hanem az Istenből való Lelket; hogy megismerjük azokat, amiket Isten ajándékozott nekünk. Ezeket prédikáljuk is, nem oly beszédekkel, melyekre emberi bölcsesség tanít, hanem amelyekre a Szent Lélek tanít; lelkiekhez¹⁸ lelkieket szabván. Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok neki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképpen ítéltetnek meg. A lelki ember azonban mindent megítél, de ő senkitől sem ítéltetik meg.” 1Kor 2: 9 – 15.

Az evangéliumban Jézus a fül hallásán, az elme megértésén és a szem látásán túl mutatja¹⁹ meg, hogy mit tesz. Kiragad a zajzönből az információval ostorozó világból, majd újjával teljesen elveszi e világ hallását, saját nyálából készített sárral pedig elveszi e világ látást. Megmutatja ezzel, hogy a sátn e világ által vakított meg, süketített és némított meg, zárt be valamibe, ahol számunkra bezárult a menny. Jézus tehát az újjával elveszi a süket-némaság vagy vakság okozóját, üzemzavarral szabotálja az Isten cselekvését félremagyarázó és így káoszt és félelmet gerjesztő globális gépezetet.

Milyen szemléletes, hogy a sárral befalazott szem nem láthatja a világtalanná tevő világot, az ujjal bedugott fül pedig nem hallhatja a meg siketítő világot.

Testvérem! Az ikonon nincs árnyék, mindent a belső fény hivatott megvilágítani! Mintha a lélek, a szív világítaná meg az ikonként megfestett valóságot. Az ikon a fény által létrehozott valóságot ábrázolja, és nem a fényforrás által megvilágított dolgokat. Ez a nyugati, reneszánsz óta általános ábrázolásnak éppen az ellentétje, amely ábrázolásban a perspektíva egysége valójában a nézőt helyezi a középpontba. Ebben az ábrázolásban a fény és az árnyék tárgyiasítja a fényforrást, - mondja Pavel Florenszkij Az ikonosztáz című művében.

A Tábor-hegyen amikor Jézus átlényegült és valamiféle fényes, földöntúli lényé változott, árnyéknélkülivé lett, mintha az ikonok létvilágába költözött volna, mert a belső, mennyei és lelki világosság által kivetített mennyei és lelki valóságot mutatja meg²⁰ annak a három apostolnak, akik ott voltak (Márk 9: 2 – 10).

Vallatáskor a sötét pincében a rab arcába erős fényt sugároznak a vallató tiszt pedig a vakító fény mögé lapulva faggat. A vallató megvakító fénye, mint egy pórázon láncára verve, ide-oda

rángatja az áldozatát. Az áldozat elveszti az idő érzékét, a tájékozódási képességét és bárhogya próbálna is túllátni a fény mögé, a szem látásával nem tudja áttörni a fény fizika törvényeit. Nos pontosan ez az eltévelyedés határoz meg bennünket a magunk eredendő világtalanságát és süket-némaságát illetően! Az evangélisták nagyon precízen írják le Péter tanítvány viselkedését ott a megdicsőülés hegyén. Érdekes módon Péter a nyugati ábrázolásmód szerint fogta fel a történeteket, mert ő nem az árnyék nélküli ikont észlelte, nem a tér-időn átlépő örökkévalót észlelte, hanem földi látással azt, akit szem nem láthat, fül nem hallgat és emberi szív és elme fel nem foghat. Megvakított világtalanként tévelygett, ami a tettei szándékát és indítékát illeti, mely szerint ő sátrakat, hajlékokat akart építeni. Továbbá azért félt, mert teljesen elvesztette tájékozódó képességét, azért vágyott arra, hogy abban a három templomos térnek a valóságában maradjon, az eltévelyedésében elgondolt „mesében”. Sem látásával, se hallásával és semmilyen érzékelésével Péter nem tudott oda belépni, ahol szeretett mestere, az Isten Fia messiás Jézus volt. Az ő Jézuséhoz hasonló átlényegülése nem következett be, ennek ideje még nem jött el, hanem csak éppen elkezdődött!

Mond próbáltál-e már beszélgetni a maximumra feltekert hangfal mellett egy esküvőn, házi partin, bárhol. Akárhogyan kiabáltál, a saját hangodat nem hallottad, még kevésbé a beszélgetőtársadét, csak némán tátogó száját láttál, ahogy a veled beszélő is.

Ott a Hórebbe, amikor az Úr felhőben, villámlásokban és a kürtéhez hasonló eget-földet megremegető hangzásban jelent meg, ember nem közelíthette meg sem a hang, sem a világosság, sem a tűz, sem a rengés forrását, mert a kiszabott határt átlépve azonnal meghalt volna. Hogy juthatunk el akkor mégis Mindenható Istenünk Atyai szívéhez? A válasz az, hogy az Isten Fia Jézus Krisztus váltsága által. Ő veszi el keresztáldozatával és váltságahalálával a megbetegítő örült világot, amely megvakít, megsüketít és megnémít, rettentően összezavar és eltévelyít, de ez még nem a gyógyulás!

Történetünkben Jézus miután a saját kezével bedugta a süketnéma fülét, köpött és nyálával megérintette a beteg nyelvét. Önmagával takarta be és érintette meg a betakarásának oltalmában! Áldott gyógyító, életet adó oltalom és érintés!

A nyelvünk a legtöbb ízlelővel rendelkező szervünk, egy olyan kicsiny testtagunk, amely önmagában is csoda, mert a beszédért felel. Ugyanakkor az Ige tűznek és lángnak is mondja a nyelvét. Fizikailag a nyelvünk a szánkban a saját nyálunkban siklik, teszi a dolgát, amikor beszélünk. Az ínyhez tapadt nyelv viszont a némaság és pokoli szenvedés képe! Az Isten Fia Jézus ezzel a kínnal szenvedett az átok²¹ keresztfára²² feszítve! Nagy istenkáromlások hangzavarának közepette ínyéhez tapadt megbénuló nyelve mondta ki az egyik utolsó igét: „Szomjazom!”²³

Jézus tehát a saját nyálával oldja fel az ínyhez tapadt nyelv némaságát, de ez a feloldás még nem a gyógyulás!

A hallókészüléket beállító orvos mondta, hogy amennyiben a hallássérült nem használja a hallást feljavító készüléket nemcsak a füle romlik el teljesen, hanem előbb összeomlik a hangokat értelmező képessége, úgy annyira, hogy a fülével még meghallott beszéd számára összefüggéstelen szavakká lesznek, mint az ömlesztett puzzle darabjai, mint az összetört tükör szétszórt darabjai. Erről az elmondhatatlan bezártságról profétál Ézsaiás, amikor így szól:

„Ámuljatok és bámuljatok, vakítsátok magatokat és megvakultok! részegek, de nem bortól, tántorognak, de nem részegítő italtól. Mert rátok önté az Úr a mély álomnak lelkét, és bezárta szemeiteket, a profétákat, és fejeiteket, a nézőket befedezte; És lesz mind e látás nektek, mintegy bepecsételtetett írás beszédei, amelyet oda adnak egy írástudónak, mondván: Olvasd, kérlek, és ő szól: Nem tudom, mert bepecsételtetett. És ha e levelet annak adják, aki nem tud írást, mondván: Olvasd el, kérlek! ő így szól: Nem tudok írást.

És szólt az Úr: Mivel e nép szájjal közelget [hozzám], és csak ajkaival tisztel engem, szíve pedig távol van tőlem, úgy hogy irántam való félelmük betanított emberi parancsolat lőn: Ezért én is csodásan cselekszem ismét e néppel, nagyon csodálatosan, és bölcsseinek bölcsessége elvész, és értelmeseinek értelme eltűnik.” Ézs 29: 9 – 14.

Az elme ezeket az összetört tükördarabokat próbálja meg értelmes mondattá fűzni, de az eredmény teljesen más lesz és nem az, ami a beszélő szándéka volt, vagyis valami olyasmit hall, amit a másik egyáltalán nem mondott. Így zárul be a süketnek a hallást értelmező mentális képessége, vagy ki sem alakul. A hallásértés mentális programja a süketnek vagy teljesen ismeretlen, vagy nem aktív, vagy kaotikusan funkcionál. Áldott orvosunknak nemcsak dobhártya nélküli fülünket, de hallásértésünket is meg kell gyógyítania és ha megteszi ettől még nem lesz olyan halló fülünk, ami képes felfogni a Lélek hangját, azt, amit a Lélek mond!²⁴

Mit tesz tehát Jézus? Ő a mennyekbe tekintve könyörög, fohászkodik, hogy nyíljon meg. Nyíljon meg a menny a süketnéma számára és ugyanakkor maga az ember is a menny számára! Szüntelenül kellene könyörögnünk ezért a megnyílásért. Akár magunkról, akár a gyermekeinkről, a szeretteinkről, bárkiről legyen is szó! Mert ha onnan felülről²⁵ nem nyílik meg, és a szívből belülről nem nyílik meg, ez a kettő nem kapcsolódik egybe, akkor semmink nincs. Amikor tehát azért könyörgünk, hogy legyen meg mennyei Atyánk akarata, amint a mennyben úgy a földön is, akkor pontosan ezt a megnyilatkozó megnyílást kérjük! Ha onnan felülről nem adatik, semmivel sem maradunk, bezárva maradunk vakságba, süket-némaságba, értetlenségbe, fogcsikorgató elhallgatásba!²⁶ Amikor pedig Szentlélek nélkül, megnyilatkozás nélkül mi rakjuk össze, azt, amit látni vagy hallani vélünk, akkor mi lesz belőle? Tudjuk, hogy mi lesz belőle, mert olvassuk az evangéliumokból, emberi rendelet kerül az Isten beszéde helyére, tévelygés mert nincs se az Ige ismerete sem az élő Isten tevékeny hatalmának az ismerte, majd pedig Krisztus megtagadása, szándékos meghazudtolása lesz, végül pedig Jézus Krisztus keresztre feszítése. Olvassuk végig a János evangéliuma 9-ik fejezetét, mert nagyon tanulságos abból a szempontból, hogy mi történik akkor, ha Szentlélek nélkül látunk, hallunk és tapasztalunk, vagyis, ha zárva marad a menny. Megmondom, milyen értelmezés lesz a végső eredmény: Emberi rendeletekből összetákolt vallásosság, az Isten Fia Messiás Jézus megtagadását szolgáló antikrisztusi vallás, Jézus Krisztus keresztre feszítése és egyházának vérengző üldözése.

A megnyílt menny vagy ég nélkül nincs igehirdetés, nincs halló fül, nincs látás sem megértés, csak ezeket pótló szétszórt tükörszilánkok, felismerhetetlen puzzle darabok; az ostoba kínlódás, amikor a cafatokra szaggatott szavakat mi toldjuk-foldjuk egymáshoz, de vajon azt rakjuk-e össze belőlük, amit mennyei Atyánk mond nekünk?

Itt vagyunk tehát testvéreim! Akarunk-e hallani, látni, érteni és tovább mondani az Igét, mennyei Atyánk tetszése szerinti akaratát? Ha valóban ezt akarjuk, akkor tegyük azt, amit Jézus! Tegyük vele együtt, hogy felnézünk a bezárt égre és kiáltunk: Effata²⁷, azaz nyilatkozz meg! Ne szűnjünk meg kiáltani! Ámen.

Jegyzetek:

¹ ὀπτάνομαι (optanomai) megjelenik, megmutatkozik. „Kiknek az ő szenvedése után sok jel által meg is mutatta, hogy ő él, negyven napon át megjelenvén (ὀπτάνομαι) nekik, és szólván az Isten országára tartozó dolgokról.” (Csel 1:3)

² De menjetek el, mondjátok meg az ő tanítványainak és Péternek, hogy elöttetek megyen Galileába; ott meglátjátok őt, amint megmondotta nektek Márk 16: 7.

³ ἡ Δεκάπολις, -εως (hé Dekapolisz, -eosz) Dekapolisz = " tízváros" - Dekapolisz, tíz görög alapítású városból álló körzet, egy kivételével (Szküthopolisz / Bét-Seán) a Jordántól keletre A tíz város nem annyira közigazgatásilag, mint inkább kulturális szempontból alkotott egységet (a görög-római kultúra központjai voltak). A Dekapolisz (= Tízváros) főként vagy egészében g. nyelvű és civilizációjú, egy kivételével a Jordán bal partján fekvő városok, laza, szabad szövetsége. A zsidó felségterületen idegen testnek érezték a g. korszak alatt alakult településeket. Alexander Jannaiosz (Kr.e. 103-76) megpróbálta a zsidó törvények hatálya alá vonni a városokat, Pompeius azonban közvetlenül a szíriai helytartó fennhatósága alá rendelte. Eredetileg tíz város érdekvédelmi szövetsége lehetett - innen a neve -, de végül 18 város tartozott a szövetséghez. Plinius római történetíró szerint akkor a következő városok tartoztak a szövetséghez: Damaszkusz, Dion, Gadara, Geresá, Hipposz, Kanatha, Pella, Philadelphia (Rabbot Ammon), Raphana és Szküthopolisz, ez utóbbi a Jordán jobb partján. A Tízváros nem alkotott területileg szorosan összefüggő egységet Damaszkusz, Dion, Raphana és Kanatha kívül ezek a többi város összefüggő körzetén. A Tízváros nevét a ÚSZ háromszor említi. Sokan követték Jézust e területről is, Mt 4,25; a gadarai ördögös meggyógyultan a Tízváros területén hirdeti, ami vele történt, Mk 5,20; és Jézus egy alkalommal a Tízváros területén keresztül ment Galileába, Mk 7,31.

⁴ נחמ (máhahh) Hitpalpél 1) időzik, késik, késlekedik, vonakodik (ti. elindulni)

⁵ תמה (támahh) Kal 1) megdöbben, meghökken, meglepődik Hitpaél 1) elcsodálkozik, megdöbben

⁶ עשש (šá a') I. alapjelentés Kal 1) hitpalpél alakkal: megvakítja magát és vakká lesz (Ézsa 29:9) Hifil 1) beken (ti. szemet), bemaszátol II. alapjelentés Pilpél 1) mulat, játszadozik, szórakozik, kellemesen tölti el az idejét 2) gyönyörködik Palpél 1) simogat, cirógat, dédelget Hitpalpél 1) gyönyörködik benne, el van ragadtatva tőle, örömet lel benne.

⁷ Őrállóí vakok mindnyájan, mitsem tudnak, mindnyájan néma ebek, nem tudnak ugatni; álmodók, heverők, szunnyadni szeretők! És ez ebek telhetetlenek, nem tudnak megelégedni, pásztorok ők, akik nem tudnak vigyázni; mindnyájan a maguk útára tértek, ki-ki nyeresége után, mind együtt! Ézs 56:10 – 11.

⁸ Akinek van füle a hallásra, hallja. Máté 11:15. Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. Jel 2: 7.

⁹ C. H. Spurgeon: „The enemy didn't tempt Adam and Eve to murder, steal, or tell a lie. He tempted them to question the Word of God. His tactics haven't changed.”

¹⁰ Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, és a szemek kívánsága, és az élet kérdése nem az Atyától van, hanem a világból. És a világ elmúlik, és annak kívánsága is; de aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké. 1Ján 2: 16 – 17.

¹¹ κακοπαθεώ (kakopatheó) 1) nehéz helyzetben van, nehézségen megy keresztül 2) bajt, rosszat, bántalmat elszenved

¹² Isten paruzia-cselevése az, amit Zsid 12:18 – 29 versei fogalmaznak meg, ekképpen:

„Mert nem járultatok megtapintható hegyhez, és lángoló tűzhöz, és sűrű homályhoz, és sötétséghez, és szélvészhez, és trombita harsogásához, és a mondásoknak szavához, melyet akik hallottak, kérték, hogy ne intéztessék hozzájuk szó; Mert nem bírták ki, ami parancsolva volt: Még ha oktalan állat ér is a hegyhez, megköveztessék, vagy nyíllal lövettessék le; És oly rettenetes volt a látomány, hogy Mózes is mondá: Megijedtem és remegek: Hanem járultatok Sion hegyéhez, és az élő Istennek városához, a mennyei Jeruzsálemhez, és az angyalok ezreihez, az elsőszülöttek seregéhez és egyházához, akik be vannak írva a mennyekben, és mindenek bírójához Istenhez, és a tökéletes igazak lelkeihez, és az újszövetség közbenjárójához Jézushoz, és a meghintésnek véréhez, mely jobbat beszél, mint az Ábel vére.

Vigyázzatok tehát, meg ne vessétek azt, aki szól; mert ha azok meg nem menekültek, akik a földön szólót megvetették, sokkal kevésbé mi, ha elfordulunk attól, aki a mennyekből vagon, Kinek szava akkor megrendítette a földet, most pedig ígéretet tesz, mondván: Még egyszer megrázom nemcsak a földet, hanem az eget is. Az a "még egyszer " pedig jelenti az állhatatlan dolgoknak, mint teremtményeknek megváltozását, hogy a rendíthetetlen dolgok maradjanak meg. Annak okáért mozdíthatatlan országot nyervén, legyünk háládatosak, melynél fogva szolgáljunk az Istennek tetsző módon kegyességgel és félelemmel. Mert a mi Istenünk megemésztő tűz!”

A budapesti Pálos Könyvtárban 1980 és 2013 között készült lexikon szerint a parúzia jelentése (gör. ἡ παρούσια, -ας (hé paruszia, -asz) 1) otlét, jelentlét 2) eljövétel, megérkezés, látogatás) általános értelemben eljövétel, látogatás; dogmatikai értelemben a →végső dolgok legfontosabb eseménye, Krisztus második eljövetele. Akkor a

---

dicsőséges Krisztus újra eljön hatalommal és dicsőséggel, feltámasztja a halottakat, megtartja az [→utolsó ítéletet](#): örök boldogsággal jutalmazza a jókat, és örök kárhozattal bünteti a gonoszokat, és országát átadja az Atyának, hogy Isten legyen minden mindenben. -

I. Az ókorban az [→epifániához](#) hasonló uralkodói látogatás. A *hellén korszakban* a király hivatalos látogatása egy városban v. tart-ban. E látogatás alkalmával megjavították az utakat, újakat építettek, külön adót szedtek és nagy ünnepeket rendeztek. A császárkorban a ~ új korszak kezdete volt, érmekeket vertek, emlékműveket emeltek és ünnepet rendeltek el, hogy emlékezete megmaradjon. A ~ a lakosságra súlyos terheket rótt, mégis sokak számára örömdolgozat volt, mert alkalom nyílt arra, hogy panaszait v. kéréseit az uralkodó elé terjesszék. -

II. A *Szentírásban*. 1) Az *ÓSz-ben* (LXX) a ~ szó 'megérkezik' jelentéssel csak *Neh 2,11* (Nehemiás Jeruzsálemben); *Jud 10,18* (Judit Holofernéz sátrához); *2Mak 8,12* (Nikánor seregével Júdeába) és *15,21*: (Nikánor és Makkabeus Júdás tárgyalásra) fordul elő. Azonban Jahve eljövetele, ~ja Izr. tört. tapasztalata és reménye volt. A nép az Egyiptomból való kivonuláskor, a szövetségkötéskor, a vándorlás és későbbi tört-e folyamán megértette, hogy Isten ura a tört-nek és szükség idején közel van népéhez. A próf-k figyelmeztették a népet, hogy elérkezik Jahve napja ([→Úr napja](#)), amelyen számon kéri az emberek tetteit és megfizet népe ellenségeinek (*Ám 5,18; Jo 1,15; Iz 2,12-22*). Isten ~jának tehát kettős értelme van: büntetést és jutalmat hoz. Egyetemes ítélettel helyreállítja Isten megsértett jogát, és érvényt szerez hatalmának (*Iz 34,8*). Ebben a megújulásban nagy szerepet játszik majd a Messiás, aki az ég felhőin jön mint az [→Emberfia](#) (*Dán 7,14*), akinek királysága örökre megmarad (*Zsolt 110*). - A *késői zsidó irod.* egyik fő témája az eljövendő korszak, a Messiás napja, de egyöntetű tanítás nem alakult ki róla ([→apokaliptika](#)). Emlegetik a katasztrófákat, az üldöztetést, a jók és a rosszak küzdelmét, a *próféta* megjelenését és a [→Messiás](#) szerepét, kinek alakja hol próf., hol papi, hol uralkodói vonásokat mutat. -

2) Az *ÚSz-ben* a ~ az igehirdetés lényegéhez tartozik (*Mt 24; ApCsel 3,20; Jn 21,22*). Jézus személyében megvalósul Isten kir. uralma és kinyilvánul istenfiúi méltósága. Földi életében hatalma még rejtve volt, de csodái és feltámadása a hívők számára már bemutatták dicsőségét, amely az idők végén véglegesen kinyilvánul. ~ tehát a végső és teljes megnyilatkozás (epiphania) lesz (*Tit 2,11-14; 2Tesz 2,8*) és meghozza a végleges üdvösséget. Idejét azonban nem lehet megmondani, mert az titok (*Mk 13,32; 1Tesz 5,2*). A Szentírás még próf. stílusban beszél róla, s a közeli eljövételre utalás a bizonyosságnak s annak is kifejezése, hogy a tört. már belépett végső fázisába, azért szükséges a készenlét és a virrasztás. De a ~ a hívőknek vigasztalás is lesz, mert meghozza a teljes igazságszolgáltatást. - Ha az ap-ok úgy beszélnek, hogy a ~ még az ő életükben bekövetkezik (*1Tesz 4,15*), saját emberi reményükre utalnak, és nem a kinyilatkoztatást közvetítik, hiszen azt is hangoztatják, hogy az Úr napja úgy jön el, mint éjjel a tolvaj. A ~ eltolódása nem okozott törést az Egyh-ban, mert a várakozás egyszerre ki tudja fejezni az éberséget és a szeretetet. Ez tükröződik a lit-ban (Marana-tha, *IKor 16,22*), a keresztségben (*Róm 6,3-4*) és főleg az Euch-ban (*IKor 11,26*). A várakozás arra is figyelmeztet, hogy a hívő nem adhatja át magát egészen a világ javainak (*IKor 7,29*), s hogy az időt jól kell fölhasználnia (*Ef 5,15*). - A szentírási helyek azonban nem akarják a ~ valódi képét elének vetíteni. Jézus istenfiúi hatalommal érkezik, s ezt az ÓSz-ből vett színekkel ecsetelték. Ott Isten közeledését mutatják be az angyalok harsonájával, az ég felhőiben és kozmikus katasztrófákkal. Mindez az isteni hatalom termföltöttségének a kifejezése. - A *dogmatikai értelmezésben* a ~ kifejezés nem pontos. Ő ui. már nem ebbe a földi tört-be jön vissza, hanem lezárja és megadja végső termföltötti célját. Tehát inkább a világ megy őhozzá, nem ő jön a világhoz. Isteni dicsősége rejtett módon megnyilvánul föltámadásában, megjelenéseiben, mennybemenetelében és a Szentlélek elküldésében, a ~ban minden teremtmény számára tapasztalható módon jelen lesz. - A ~ egyszerre jelenti majd a tört. lezárását, a holtak föltámasztását és az ítéletet. Mint az üdvtört. kifejelete teljesen Isten szabad tette, azért titkába a teremtett értelem nem hatolhat bele. Amikor azonban az ítéletet emlegetjük, akkor is szem előtt kell tartanunk, hogy a ~ Isten szeretetének megnyilatkozása lesz. Minden teremtmény látni fogja, hogy Isten valóban szerette a világot, és célhoz vezette. Az ígéretek teljesedése is ennek bizonyítéka lesz. - A Szentírás alapján szoktak beszélni a ~ *előjeleiről* is: az evang. hirdetése az egész világon (*Mt 24,14*); Izr. megtérése (*Róm 11,25*); az Antikrisztus föllépése (*2Tesz 2,3*); tört. és kozmikus katasztrófák (*Lk 2,25*) stb. De ezek inkább csak arra utalnak, hogy az Egyh-nak még lesz tört. élete, vagyis a vég bekövetkezése előtt sok dolognak meg kell történnie. Pl. az evang. hirdetése az egész világon olyan jelenség, amit nem lehet egy időpontra összpontosítani, hiszen már évsz-ok óta hirdetik mindenfelé. Hasonló bizonytalanság marad a többi „előjelnél” is. - *Ikgr.* A ~ jele az égbolton megjelenő kereszt és az ítélő Krisztus számára előkészített trónus, [→hétoimaszia](#). Az epifániával együtt tp-kapukat v. egész homlokzatokat kitölthet. G.F.

Kirschbaum III:384. - *LThK* VIII:120. - *Sachs* 1980:276. - *BL*:1430. - *Schütz* 1993:308.

A fogalom maga a görög *παρειμι* (pareimi) 1) jön, eljön, megérkezik, megjelenik 2) van, itt van, ott van, jelen van, megvan jelentéssel bíró összetett szó, melynek első fele a *παρά* (para) tárgyesettel: 1) mellett, mellé, mentén; -nál/nél; -hoz/hez/höz, túl, fölött 2) vmin túl 3) majdnem, kis híján 4) ellenére 5) -nál/nél (hasonlítás) birtokos esettel: 6) -tól/től, a másik fele pedig az *ειμι* (eimi) 1) van, megvan, létezik, jelen van 2) történik, keletkezik 3) van vhol, időzik, él 4) lehet, lehetséges (utána infinitívus) 5) van, ér, érvényes, szolgál vmiül 6) vhová való, vkik közé tartozik 7) van neki (birtoklás) 8) gyakran nem kell fordítani Etimológia: alapszó, létige jelen idő egyes szám első személy. Mindezt összegezve azt mondom, hogy erősen kellene látnunk valamit a velünk történő események

túl, hogy reánk ne legyen igaz az, amit Jézus a Nőé napjairól, illetve Szodomában lakó Lót napjairól így mondott: „És nem vesznek vala észre semmit, míg nem eljöve az özönvíz és mindnyájukat elragadá: akképpen lesz az ember Fiának eljövetele is! Akkor ketten lesznek a mezőn; az egyik felvétetik, a másik ott hagyatik. Két asszony öröl a malomban; az egyik felvétetik, a másik ott hagyatik. Vigyázatok azért, mert nem tudjátok, mely órában jó el a ti Uratok. Azt pedig jegyezzétek meg, hogy ha tudná a ház ura, hogy az éjszakának melyik szakában jó el a tolvaj: vigyázna, és nem engedné, hogy házába törjön. Azért legyetek készen ti is; mert amely órában nem gondoljátok, abban jó el az embernek Fia!” Máté 24: 39 – 44. Vö.: Luk 17: 28 – 37!

¹³ **דַּמָּמָה** (dammámáh) 1) suttozás, nesz

¹⁴ **דַּק** (daq) 1) vékony, sovány, aszott 2) apró, finom szemcsés 3) finom, szelíd

¹⁵ A boldog Isten dicsőségének evangéliuma szerint, mely reám bízott. 1Tim 1: 11.

¹⁶ Fekete Ágnes 2024. február 25. 9: 54 óra-i facebook bejegyzése: <https://www.facebook.com/agnes.fekete.3958>

¹⁷ **ἐπουράνιος, ον** (epurániosz, on) égi, mennyei

¹⁸ **πνευματικός, ή, όν** (pneumatikosz, é, on) szellemi

¹⁹ A megmutat ige görög fogalma **παρίστημι és παριστάνω** (parisztémi parisztanó), mely egy összetett szó. Első fele a **παρά** (para) tárgyesettel: 1) mellett, mellé, mentén; -nál/nél; -hoz/hez/höz, túl, fölött 2) vmin túl 3) majdnem, kis híján 4) ellenére 5) -nál/nél (hasonlítás). Ehhez párosul a **ἵστημι** (hisztémi) 1) áll, megáll, feláll, odaáll, álldogál 2) ott van, vesztegel, egy helyben áll/van/marad, abbamarad 3) helytáll, megáll, megmarad, szilárdan áll 4) állít, megállít, odaállít, odahelyez, felállít 5) (időpontot) kitűz, kijelöl, megállapít, megszab, meghatároz, elrendel (**Csel 17:31**) 6) eláll (**Luk 8:44**) 7) (szabályt) betart, (tradíciót, ünnepet) megtart (**Mk 7:9**) 8) felkel, fellázad, ellenáll (**Ef 6:11, Ef 6: 13**) 9) számon kér, felró (**Csel 7:60**) 10) LXX (szövetséget) köt.

²⁰ A megmutat ige görög fogalma **παρίστημι és παριστάνω** (parisztémi parisztanó), lásd előbb!

²¹ Nyelvem ragadjon az ínyemhez, ha meg nem emlékezem rólad; ha nem Jeruzsálemet tekintem az én vigasságom fejének! Zsolt 137: 6.

²² Ne maradjon éjjel az ő holtteste a fán, hanem temesd el azt még azon a napon; mert átkozott Isten előtt, aki fán függ. 5Móz 21:23. Vö.: Gal 3: 13.

²³ Ezután tudván Jézus, hogy immár minden elvégeztetett, hogy beteljesedjék az írás, monda: Szomjúhozom. Ján 19: 28.

²⁴ Máté 11: 15; 13: 9 és 43; Márk 4: 9; Lukács 8: 8; 14: 35; „Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek!” Jelenések 2: 7; 11; 17;29; 3: 6; 13 és 22.

²⁵ Felele János és monda: Az ember semmit sem vehet, hanem ha a mennyből adatott neki. Ján 3:27. Vö.: Ján 3:31 – 34; Ján 19: 11.

²⁶ Azok pedig ezeket hallván, fogukat csikorgaták, és arról tanácskoznak, hogy megölik őket. ApCsel 5: 33. Vö.: Amikor ezeket hallották, haragra gerjedtek szívükben, és fogukat csikorgatták ellene. Ő pedig mivel Szentlélekkel teljes volt, az égre emelte a tekintetét, és látta Isten dicsőségét és Jézust Isten jobbjára felől állni, és azt mondta: Íme, látom a megnyílt eget és az Emberfiát az Isten jobbjára felől állni. Erre hangosan felkiáltottak, bedugták a fülüket, és egy akaratlan rárohantak, majd kiúzták a városon kívülre, és megkövezték. A tanúk pedig felsóruháikat egy Saul nevű ifjú lábához rakták le. Mialatt Istvánt megkövezték, ő így imádkozott: Uram Jézus, vedd magadhoz lelkemet! Majd térdre esett, és hangosan így kiáltott: Uram, ne ródd fel nekik ezt a bűnt! És miután ezt mondta, meghalt. Apcs 7: 54 – 60.

²⁷ **ἐφφαθά** (ephphatha) nyíl meg! Etimológia: arámi eredetű, **פּתַח** (pəṭaḥ) Peal 1) kinyílik, felnyílik, megnyílik Peil 1) megnyitattik, kinyitattik Etimológia: arámi szó, megfelel a héber **פָּתַח** (pátaḥ) I. alapjelentés Kal 1) nyit, kinyit, fölnyit, megnyit 2) megnyitja a száját (ti. szól, megszólal), megnyitja a kezét (ti. adakozik), megnyitja a méhét (ti. termékenyvé tesz) 3) kivon (ti. kardot), kiszabadít (ti. foglyot), elkezd (ti. éneket) Nifal 1) kinyílik, kinyitattik, megnyitattik, kioldódik, kioldatik, kiszabadul Piél 1) kinyit, megnyit, nyílik, kinyílik, megnyílik 2) elold (ti. állatot), leold (ti. fegyverzetet), szabadon bocsát (ti. foglyot), megold, kiold (ti. övet), feltör, felszánt (ti. földet) Hitpaél 1) kioldja, kiszabadítja magát II. alapjelentés Piél 1) farag, vés, kivés, metsz, bemetsz, gravíroz, mar, bemark, marást készít (ti. kőbe vagy fémbe) Pual 1) metszve van.